

Arrest

nr. 171 517 van 8 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij op 8 februari 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DEJAEGHER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij op 8 februari 2016 ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt te moeten worden verworpen:

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Zij laat gelden dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij gelet op de gebonden bevoegdheid die volgt uit artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt dat de repatriëring van de verzoekende partij werd gepland op 28 februari 2016 en dat de repatriëring werd geannuleerd omdat de verzoekende partij een tweede asielaanvraag heeft ingediend. Uit verdere informatie verkregen door de verwerende partij op 14 maart 2016 blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in overweging werd genomen.

Overeenkomstig artikel 75 §4 van voormeld het koninklijk besluit wordt aan de vreemdeling wiens asielaanvraag in overweging is genomen een attest van immatriculatie geldig voor 3 maanden afgeleverd vanaf de datum van afgifte. Dit attest van immatriculatie wordt verlengd om het verblijf te dekken tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de in overweging genomen asielaanvraag heeft beslist.

De verzoekende partij beschikt weliswaar niet over een definitief verblijfsrecht, doch wel over een tijdelijke verblijfsmachtiging in afwachting van de definitieve beslissing van de verwerende partij aangaande de ingediende asielaanvraag. Dit betekent aldus dat de verzoekende partij legaal op het grondgebied verblijft zolang er geen beslissing ten gronde volgt. Bijgevolg heeft ook het motief “verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten” geen grondslag meer.

Dit tijdelijk verblijf kadert in de handhaving van het non-refoulementbeginsel, zoals opgenomen in artikel 33, lid 1, van de Conventie van Genève van 1951. De Raad van State erkent dat dit non-refoulement beginsel reeds van toepassing is tijdens de behandeling van de asielaanvraag en Staten verbiedt om asielzoekers terug te sturen naar hun land van herkomst zonder eerst hun asielaanvraag te hebben onderzocht. (RvS 15 december 2015, nr. 233.255) Hierdoor wordt een voorlopige bescherming geboden aan de vreemdeling die, hoewel hij nog niet formeel erkend is als vluchteling, deze hoedanigheid opeist. (Parl.St. Kamer 1986-87, 689/1, 20; K. WOUTERS, International legal standards for the protection from refoulement, 2009, Intersentia, 47; G.S. GOODWIN-GILL en J. MCADAM, The refugee in international law, Oxford University Press, 2007, 233).

Ten slotte en ten overvloede wijst de Raad op artikel 9 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU dat de verzoekende partij het recht geeft gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal op het Belgische grondgebied te blijven. Deze bepaling werd niet omgezet in de Vreemdelingenwet, ook al is de termijn voor omzetting reeds verstreken op 20 juli 2015. Artikel 9, lid 2 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU voorziet weliswaar in uitzonderingen op dit tijdelijk verblijfsrecht, met name in geval van volgende verzoeken of in geval van uitlevering, doch de verzoekende partij bevindt zich in geen van deze gevallen, nu haar asielaanvraag door de commissaris-generaal wordt behandeld.

Door aan de verzoekende partij een attest van immatriculatie af te leveren en aldus een precair verblijfsrecht aan de verzoekende partij te verlenen, kan niet anders dan vastgesteld te worden dat de verwerende partij door haar eigen handelen het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet heeft ingetrokken. Immers, een attest van immatriculatie, zelfs indien dit maar een voorlopig en precair verblijfsrecht inhoudt, is incompatibel met een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 ; RvS 18 december 2014, nr. 229.610). De Raad merkt hierbij op dat niets

de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekende partij indien zij desgevallend de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij weigert.

Door deze impliciete intrekking welke uitdrukkelijk het gevolg is van het eigen handelen van de verwerende partij is het bestreden bevel uit het rechtsverkeer verdwenen en is het beroep zonder voorwerp geworden.

Het beroep is niet ontvankelijk. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen uitspraak meer gedaan dient te worden over bovenstaande exceptie tot onontvankelijkheid en over het door de verzoekende partijen aangevoerde middel en het verweer erop in de nota met opmerkingen.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 18 april 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in.

Ter terechtzitting van 7 juni 2016 wordt vooreerst gewezen op het door de verwerende partij meegedeelde feit dat de verzoekende partij op 4 mei 2016 werd gerepatriëerd en de mogelijke impact daarvan op het beroep van de verzoekende partij. De voorzitter wijst er op dat de bestreden beslissing ingevolge de repatriëring volledig uitvoering heeft verkregen waardoor het beroep zonder voorwerp lijkt te zijn geworden.

De verzoekende partij stelt het volgende:

“VzP stelt dat deze praktijk een bewijs vormt van het feit dat zij altijd een belang heeft en dat de procedure voor de Raad schorsend zou moeten worden en gedraagt zich naar de wijsheid voor wat de repatriëring betreft.”

2.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 4 mei 2016 werd gerepatriëerd naar Tunesië. In het verslag van vertrek *d.d.* 4 mei 2016 wordt het volgende overwogen: *“In uitvoering van de vordering uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken, is op datum hierboven vermeld, betrokkene naar de luchthaven gebracht om op het vliegtuig te worden gezet. Resultaat: Geslaagd. Betrokkene is onder escorte vertrokken.”*

Aangezien de verzoekende partij op 4 mei 2016 het Belgisch grondgebied heeft verlaten en de verzoekende partij zich ter terechtzitting louter naar de wijsheid gedraagt, dient te worden vastgesteld dat het beroep zonder voorwerp is geworden.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het voormelde, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU